

sigvitt Løb op til et meget betydeligt Beløb desforuden. Her have vi atter en af disse Ministerposter udenfor Ministeriet, som vi meget passende kunde undvære; vi kunde faa meget hellere, forekommer det mig, undvære den, som det ikke i Almindelighed er Statterborgerne, der betale Lønningen, men en Klasse af Folk, som det er meget ubilligt saaledes at afforte i deres ringe Fortjeneste, nemlig de almindelige Søfolk, og det ikke blot dem, der lade sig forhyre i Kjøbenhavn, men ogsaa dem, der forhyres andetsteds i Riget, thi det er ved en Placat, jeg troer af 1820, bestemt, at selv om de lade sig forhyre andetsteds i Riget, skal Vaterskouten, naar de lade sig afmønstre her, have en Stilling af Valeren af deres Fortjeneste. Jeg skal ikke give mig til at udregne, hvor mange Børn af Sømand, der kunde have faaet deres Trang til Brød afhjulpne ved de Stillinger, man saaledes har givet ud. En anden Sag var det imidlertid, dersom man maatte antage, at denne Institution var til nogen Nytte. Den kan have været det for Hundrede Aar tilbage — det kan jeg gjerne indrømme — men de Forretninger, man nu tillægger Vaterskouten her i Kjøbenhavn, udføres forresten rundt omkring i Riget af Mønstringsbestyrerne, og her i Kjøbenhavn have vi ogsaa en Mønstringsbestyrer, en særegen Embedsmand, som vi for nogle Aar siden gave en selvstændig lønnet Stilling. Han kunde altsaa ligesaa vel som de andre Mønstringsbestyrere udføre disse Forretninger, saa meget mere som det jo kun er forbundet med megen Tidsspilde, at dette Omsvøbsdepartement existerer. Naar man efterseer Mønstringsbestyrerens Instrux — Departements-tidenden for 1857 Pag. 469 — og navnlig lægger Mærke til Post 10, vil man deraf see, hvor overflødig selv indenfor Kjøbenhavns Grave den vedkommende Vaterskout er. Der hedder det, at vil en Skibsfører forvisse sig om, at hans Folk kunne lade sig forhyre, henvender han sig først til Mønstringsbestyreren, og denne skal da omhyggelig gennemgaae det Hele med Folkene og antegne paa Skibsbemandingslisten, til hvilken Stilling de ere forhyrede, munttlig oplæse det for dem o. s. v. Men naar det Hele saa er i Orden der, skal Skibs-

føreren derefter over til Vaterskouten, for at Contracten endelig kan afsluttes, med andre Ord, for at Vaterskouten kan faae sin Betaling, og saa skal han tredie Gang — det seer godt ud — flytte tilbage med Mandskabet til Mønstringscontoiret, for at faae sat Punktum paa det Hele, det vil sige i det Tilfælde, at han søger Oplysninger. I andre Tilfælde skal han dog baade til Mønstringsbestyreren og Vaterskouten istedfor simpelt hen at kunne gaae eengang til Mønstringsbestyreren og hos ham faae det Hele afgjort. Denne Vandring er ikke blot forbunden med Udgift, men mange Gange med stort Næringstab, idet det ikke hænder saa sjældent, at medens Vedkommende venter paa at blive expederet paa det ene Contoir, bliver det andet lukket, og han saa maa møde den næste Dag for at blive færdig, og mange Skibe have ligget færdige paa Rheiden og maattet lade en god Seildag ubenyttet, fordi man havde dette Omsvøbsdepartement. Forsaavidt derfor mit Forslag gaaer ud paa det, som jeg nu har nævnt, at fritage Folk for denne Beløstning og Tidsspilde, saa haaber jeg nu at have klarat denne Side af Sagen. Jeg skal kun bemærke, at den Forpligtelse, som hidtil har paahvoilet Skibsførerne til at lade vedkommende Vaterskout eller Mønstringsbestyrer affatte Forhyringscontracterne, har jeg, som det af mit Forslag vil sees, fundet passende kunde hæves, idet man kunde overlade det til Skibsførerne selv at lade dem affatte, men paalægge dem at forevise dem for vedkommende Embedsmand. Nu kommer jeg til den anden Deel af Forslaget, det er angaaende Sportelvæsenet. Den ærede Ordfører siger, at det ikke er rigtigt her at tage fat paa dette, men naar man har fundet det rigtigt her i denne, som man skalde synes, endelige Lov at foreslaae, at Sportler o. s. v. vedblive, kan man dog i alt Fald have formel Berettigelse til at foreslaae, at de bortfalde. Disse Sportler ere af forskjellig Slags. Der existerer nu saaledes en Bestemmelse om, at Skibsbemandingslisternes Anstæffelse og Udfyldning er en frivillig Sag. I Reglen vide Skibsførerne ikke dette, og det er jo deres Sag; men jeg ønskede dog, at det kunde blive udtalt tydeligt, at det er Skibsførernes egen Sag at anstæffe Skibs-